

lighed forsvare Norges Regering med Sverig i Unionen, og at det til enhver Tid uden at vakte Staaer paa Danmarks Side i dens Kamp mod Tyskland, hvilken det vedbliver at behjælpe med samme Udholdenhed og Varme, som „Studentbladet“, men med endnu større Dygtighed og Indsigt. Hverken Frederikshald eller Christiania glemte det heller ifjor, thi da Sohlman paa en flygtig Rejse opholdt sig en Dagstid i hver af de nævnte Byer, greb man med Glæde Leiligheden til at høre den Mand, der fremfor nogen Anden havde stillet sig paa Norges Side i Statsforholdene; og vi skulde feile meget, hvis man i Danmark følte sig mindre forpligtet mod en Mand, der nu i tyve Aar har med speidende Øie staaet paa Bagt for os. Han er eiderdansk trods Nogen (Statsraad Krieger maa undskyldes, at vi ikke kunne opgive et Begreb, som han har behaget at finde meningsløst), og han er Grundlovens Mand, men viselig hverken en Ven af vor absolutistisk-oligarchiske Hælforsætning, eller af de saakaldte „gode“ Indrømmelser til paatrængende Venner og aabenbare Fjender. I Sverig er han Reformernes og Fremfærdens Mand; og han kender Sverig nærmere end de fleste, da han har gennemværet ethvert eneste af dets Landskaber med Udtagelse — mærkeligt nok — af Dalarna. Naturligvis kæmper han for en constitutionel Regeringsforfatning ifødet for den staarstige Stændersforfatning; og lige saa fuldt er han Troesfrihedens, Handels- og Kæringensfrihedens og enhver anden god Friheds uivgelige Ven. Med en sikker Fornemmelse af, at Norden maaskee snart kan faae Brug for alle sine vaabensvære Sønner, har man i Sverig bredet ganske anderledes paa frivillige Skytteforeninger, end i Danmark; og siden Begyndelsen af forrige Aar er han Compagnichef i Stockholms frivillige Skarpskyttecorps, nidkjær, varm og utrættelig i dette, som i ethvert andet af sine Hverv. Da Rusland ifjor affattede alle andre Seirssesler, kun ikke Vultavafesten, da besluttede man ogsaa trindt i Sverig at holde Vultavafester, og blandt de første Indbydere hertil, samt til at rejse Carl XII et værdigt Mindesmærke, vare baade Sohlman og Tersmeden. — Dog, hvorfor vedblive at opregne Enkeltheder! Det turde vel alt være klart, at Sohlman har holdt sin Tred, da han sover at blive Nordens Embet tro; han vil, derom kan der ikke være Stigge af Tvivl, blive den „tro indtil Enden, tro i Liv og Død.“ Men ogsaa Friheden og Menneskeligheden er han t.o.; derfor savnede man ligesaa lidt hans varme, malmfulde Stemme, da det gjaldt Italiens Frihed, som man savner den nu, da det gjælder Polens; ja man skal heller ikke savne den, hvis det engang skulde komme til at gjælde, vi ville ikke tale om Finlands, men enten Tysklands eller Ruslands Frihed.

L. K. D.

Ugens Politik.

Den 11te Juni 1863.

Den danske Regerings Depeche til de to tyske Stormagter er nu ogsaa bleven bekværet af den østerrigske Udenrigsminister, der i fuld Samklang med den preussiske erklærer, at efter den kejserlige Regerings Overbevisning kan det tyske Hof paa ingen Maade overføre Ansvar for en Tilstand, hvis Uregelmæssighed den selv ikke skjuler for sig, paa det tyske Forbund, medens den kejserlige Regering maa afholde sig fra al videre Discussion, men maa overlade til Forbundsforamlingen som hele Tysklands Organ at repræsentere Forbundets forfatningsmæssige og tractatmæssige Retigheder. Det fortrolige Memorandum, hvormed vor Regering efter Sigende skulde have ledt sig sin Depeche, omtales ikke med et eneste Ord, og da der ikke engang findes den ringeste Hentydning til et saadant Actstykkets Tilværelse, kan man vistnok heraf drage den Slutning, at det slet ikke eksisterer. De tyske Blade kjende allerede den i det højeste Antagende omsendte Udvælgelsesbetænkning, der anbefaler den af Hannover foreslaaede Execution; men de antage dog, at Betænkningen, isend den forelæggende Foramlingen, vil blive underkastet en Revision, navnlig med Hensyn til Motiveringen. Naar man allerede nu i forskellige Blade nævner Baron Scheel-Wesjen som udsæet til at være den fremtidige Forbundscommissair, saa mener „Neue Hannoversche B.“, at denne Efterretning er forhalet, og at der ikke kan være Spørgsmaal om Baronens Valg, fordi man aldrig giver et Forbundsland en af dets egne Underaatter til Forbundscommissair.

— „Times“ frembræver i en ypperlig Artikel, at vor Konges højherjede Ord ved den høitidelige Audients, han gav den græske Deputation i Anledning af Kongevalget, stjødte sigtende til Grækenland, finde deres øienynlige Forklaring i de preussiske Forhold, og at Kongen af Danmark, da han talte om det ægteske Havns Bredder, aabenbart tænkte mere paa Østersøens Kyster. „Times“ minder om, at medens et Hav af Vanstelligheder optaarner sig ligeoverfor det lille Kongerige Danmark, ere de to glædeligste Begivenheder, der have forskjøttet det indværende Aar, udgaaet fra dette Land. England stjæber det en Printsesse, der har vakt Beundring i alle Hjerter og Bifald fra alle Læber, og fra samme lykkelige Sted

staaer Grækenland i Begreb med i en ny Konges Person at finde Beroligelse for sine Sorger og, som det synes, at see sine hjæreste Forhaabninger virkeliggjorte.

„Times“ har god Grund til i dette Tielit at opstille Kongen af Danmark som Modstætning til Kongen af Preussen, „der har hjemsendt sit Parlament, kneblet Pressen og med Spot og Haan traadt det Folks Villie under Fødder, fra hvilket han alene har sit Scepter.“ Det ene uslovlige Skridt har ført til det andet, og Bismarck og hans Colleger, Repræsentanterne for det jammerligste og mest aandeløse Aristokrati, der nogensteds stod i Spidien for en Nation, ile med sigende Hastighed ned ad en Strænt, paa hvilken det stedje bliver vanskeliggere at standse. Ministeriets unconstitutionelle Optræden førte til Kammerets Opøsning; Trykfriheden maatte ophæves for at stule Følgerne af dette Misgreb; Communalbestyrelserne, der vilde gjøre Kongen Forestillinger i denne Henseende, maatte paabydes Tausshed; Handelskammerne, der i Industris Interesse agte at bønfaalde Kongen om, at gjøre Ende paa denne sørgelige Tingenes Tilstand, vilde ligesaa lidt blive hørte, Forsamlingsfriheden vil blive ophævet, og det er alt kommet saa vidt, at Kronprindsen offentlig har erklæret, at disse Foranstaltninger ere trusne ham uafvendende og uden at Nogen har raadsført sig med ham. Deputeretkammeret var høfligt nok til i Overensstemmelse med den constitutionelle Regel, at Kongen aldrig har lret, at erklære, at hvis Kong Wilhelm kun saae, hvad hans trofaste Preussere behøvede, vilde han sikkert handle derefter. Men hans Majestæt havde en ganske anden Anskuelse om det kongelige Tiel. Hans Theori gaar ud fra den Forudsætning, at han jeer Alt. „Juset“, siger han, „burde vide, at Preussens Konger have et skarpt Blik for Landets virkelige Behov.“ Det er ikke nogen personlig Egenkab hos ham — det er arveligt i hans Dynasti. Den Paastand, at være Konge af Guds Naade, tager sig allerede besynderligt ud i den Souverains Mund, hvis Kongetitel egentlig kun daterer sig fra Voltaires Tid, men en guddommelig, nedarvet Gave til at see Alt, hvad der foregaaer i et Land, er endnu større og mere beundringsværdig. Om denne Gave ogsaa gjør sig gjældende med Hensyn til Fremtiden er dog tvivlsomt. Ordo-nanserne i 1830 fremkaldte en Revolution til Forsvar for Pressen og førte til Carl den Tiendes Fald; men Preussere ere ikke Franskmænd, og det er ikke umuligt, at de kunne lade sig forbløffe af Hoffet og af Hæren, i hvilken de fornemste Poster betydes af den reactionaire Adel. Men hvad der er høist besynderligt, det er, at Kongens skarpe Blik ikke har viist ham, at Preussen i dette Tielit befinder sig i en isoleret Stilling, at Keiseren af Frankrig, hvis han ønskede en Krig, vilde erobre Rhinprovincerne ligesaa let, som Uden snapper det nærmeste Haar af Flokken, og at hans Underaatter i dette Tielit endog vilde banke Blüchers Landsmand med langt større Glæde, end Wellingtons. Hvis de andre Magter ikke inter-venere, kan Frankrig faae Rhinprovincerne, naar det lystet, og Kongen af Preussen og hans Ministre have ordnet Sagerne saaledes, at der neppe gives en eneste Magt, som vil intervenere til deres Gunst.

— Keiser Napoleon har ikke ifinde at foretage nogen Forandring med Hensyn til den indre Politik, forinden Udvælgene have fundet Sted, og man er tilbøielig til at troe, at han langtira at dele sine Tilværgeres Forbitrelse over det sidste Nederlag og deres Tilbøielighed til at bevare Forfatningsmæssigheden med Uvansforholdsregler, ingenlunde har ifinde at stille nogen heftig Opposition mod de af den offentlige Mening saa klart og tydeligt udtalte Anskuelser. Hans udenlandske Politik har i denne Uge vundet to Seire, der rigeligt opveie den Ubehagelighed, at see Oppositionen i den lovgivende Forsamling forstærket med nogle Notabiliteter fra Louis Philippes Tid. Uagtet nemlig det engelske Blad „Observers“ Efterretning om, at ligegyldende Noter fra Paris, London og Wien vare afgaaede til St. Petersburg, indeholdende disse Cabinetters Forslag i det polske Spørgsmaal, ikke er rigtig, veed man dog med Visshed, at Frankrig og England ere fuldkomment enige, og at et af den franske Udenrigsminister redigeret Udfast er afsendt til Wien, hvor det sikkert vil blive tiltraadt af den østerrigske Regering. Det veed man af Lord Russells Erklæring i det engelske Underhus, hvor det polske Spørgsmaal forhandlede d. 8de Juni. Af hans Ord synes det at fremgaae, at en Vaabensvile, foreslaaet i mere eller mindre tydelige Udtryk, hører til de Raad, som de tre Stormagter agte at give Hoffet i St. Petersburg; den engelske Udenrigsminister negtede ikke de Vanstelligheder, der vare forbundne med at faae et slikt Forslag antaget, men han tilføiede, at det paa en Maade burde danne Udgangspunktet for enhver Underhandling. Blandt de tre Stormagters Forslag indtager en Conference, afholdt af alle de Magter, der have underskrevet Wienertractaten, den første Plads; hvis Rusland, saaledes som man paastaar, skulde samtoffe i at deeltage i en saadan Conference for at ordne det polske Spørgsmaal, vil det af disse Magter søede Tryk sikkert være saa stærkt, at det vanskeligt vil kunne gjøre Modstand.

Den anden Seir, som Keiser Napoleons udenlandske Politik har vundet, er endnu langt betydeligere, forsaavidt som den vil forskaffe ham frie Hænder til at udføre de Vla-

ner, hvortil den nærværende Hjøring i Europa giver saa rigelig Anledning. „Moniteur“ af 11te Juni meddeleer nemlig en Depeche fra den franske Consul i New York, af 1ste Juni, ifølge hvilken det franske Expeditions-corps har erobret Puebla. Consulen har modtaget denne Efterretning over Havana fra Vera Cruz, og han tilføier, at General Ortega tilligemed den af 18,000 Mand bestaaende Garnison har overgivet sig paa Naade og Unnaade. Indtagelsen af Puebla har imidlertid saa ofte været bebudet, at denne Efterretning trænger til nærmere Stadfæstelse, uagtet „Moniteur“ offentliggjør den uden at udtale nogenformel Tvivl.

— Den militaire Convention, der er afsluttet mellem Frankrig og Italien om Banditvæsenets Udryddelse, gaar ifølge „L'Italia“ ud paa, at de to allierede Magters Armeer skulde, saaledes som den italienske Udenrigsminister har foreslaaet, for Fremtiden i Fællesskab optræde mod Røverbanderne lige til Abruzzerne ifødet for at det fælles Omraade tidligere kun strakte sig til Umbrien og Tiberens Bredder.

— I hele denne Uge har man været forberedt paa at faae Efterretninger fra Amerika, der vare mere afgjørende end Alt, hvad man siden Krigens Begyndelse har erfaret. Det var tydeligt at mærke, at de Confoedererede besandt sig i Knibe, og at hele deres Reserve var i Uden. General Grierson havde i Spidien for en af Unionens Cavaleribrigader gennemstrevet hele Staten Mississipp, uden at støde paa nogen fjentlig Styrke, der kunde standse hans Operationer, og de nordlige Staters Visser erklærede allerede med et vist Skin af Ret, at Confoederationen var en Bombe, der manglede Sats. Vi sigte med et vist Skin af Ret, thi uagtet Unionens Tropper i den sidste Tid have lidt betydelige Nederlag, vare de confoedererede Generaler trods deres Dygtighed og Tapperhed aldrig stærke nok til fuldstændigt at bryde Fordeel af deres Seire. De nordlige Armeer have i det sidste halve Aar to Gange kæmpet ved Rappahannock og lidt betydelig Tab, men baade i Mai og December gif den flaaede General dog atter over Jorden uden at miste en eneste Mand, medens han iværksatte Overgangen.

De Mississippis Syntes Krigslykken især at ville begunstige Nordstaterne. Det lod til, at General Grant paa dette Punkt levede Operationerne med Energi og Klogskab. Efter en heftig Kamp med General Pemberton havde han alt erobret Jackson, Hovedstaden i Mississippi. Da denne Stad først var indtaget, antog man, at Vicksburg ikke kunde holde sig, og General Johnstone, der havde det Hverv at forsvare denne Fæstning, havde altsaa intet andet Valg, end at levere et Slag enten i aaben Mark eller bag Fæstningsværkerne. Ifølge nogle Beretninger rykkede et Corps ud fra Mobile for at bringe General Grant imellem en dobbelt Ild, men Forbundsarmeen indtog dog en Centralstilling, som udsjagede Hjenden til at flaaes. General Johnstone er imidlertid en af Sydens dygtigste Generaler, og da et vundet Hovedslag ikke vilde opveie Tabet af Vicksburg, havde han draget Omhu for at sammentrække en betydelig Stridsmagt paa dette Punkt. Den 16de Mai blev der leveret et stort Slag i Nærheden af Vicksburg mellem Generalerne Grant og Johnstone. Beretningerne i New-York vare i Begyndelsen modsigende med Hensyn til Udfaldet, men det viser sig, at Unionstropperne ere kastede tilbage fra Vicksburg med et betydeligt Tab, og at General Johnstone skal i Spidien for 15,000 Mand befinde sig paa deres Retrattelinie. Hvis denne Meddelelse er rigtig, hvis det lykkes ham baade at flaae General Grant og at holde Vicksburg, vilde de Confoedererede i Vesten neppe behøve at være frygt for noget fjendeligt Angreb i Løbet af denne Sommer. Man beretter tillige, at General Lee atter havde begyndt at gaae angrebsvise tilbærks, og at han allerede besandt sig paa den modsatte Side af Rappahannockfloden. Et Telegram fra New-York af 1ste Juni meddeleer, at Unionstropperne tre Gange have angrebet Vicksburg, men at de efter en blodig Kamp bleve kastede tilbage. M.

Sandbjerg.

Hertug Hans den Yngre, Kong Christian III's tredje Søn, sit ved Arvedelingen i Aaret 1564 blandt andre Slotte ogsaa Sønderborg, med det tilliggende Amt. Hertug Hans var en sparsommelig Herre, som sørgede sine Giendomme og søjlede meget med det Jordegods, som var tilfaldet ham; saaledes dannede han af fire nedlagte Gaarde i Sundveds Godset Sandbjerg, byggede en Hovedgaard og en Mølle der, samt inddæmmede et stort Vandbassin ved Kusten, tæt op til Alsund. Men efter en god Aalder kommer en god Tider, siger Ordspøget, og Tideren kom, om end ikke strax; Hertugens Sønesønsøn Christian Adolph maatte nemlig i 1667 forlade Sønderborg og Sandbjerg for Gjelds Skyld, og Kong Frederik III overtog det Hele, imod at tilfredsstille Creditorerne. Hans Efterfølger folgte Sandbjerg Gods i Aaret 1673 til Amtmanden i Haderslev, Landraad Conrad Reventlow, og ophævede det i 1681 til et dansk Lehnsgrevskab, hvilket blev yderligere bekræftet fire Aar senere ved et nyt Document, hvorved det erholdt alle et dansk Grevskabs Retigheder. Den første Lehnsgreves Uetlinge besjode det endnu.